

19/05/2023

El Centre de Documentació del Museu de la Mediterrània rep el fons del compositor sardanístic més rellevant de la Catalunya Nord

Els fills de Max Havart (Perpinyà, 1924 - Arles-de-Tec, 2006) han fet donació de 400 obres entre sardanes, danses per a orquestra i cobla, harmonitzacions i instrumentacions de ballets

El Museu de la Mediterrània ha rebut la donació d'un nou fons musical vinculat al món de la sardana. En aquest cas es tracta de la documentació del fons de Max Havart, el compositor de música per a cobla més rellevant de la Catalunya Nord.

Els fills del compositor han fet entrega al Museu de la Mediterrània d'un arxiu que conté més de 400 obres entre sardanes, danses per a orquestra i cobla, harmonitzacions i instrumentacions de ballets.

A més de compositor, Max Havart va ser també instrumentista de tible de diverses cobles orquestres del Rosselló i va ser nomenat Professor d'Instrumentes Catalans i de Solfeig a l'Escola Nacional de Música de Perpinyà el 1967, fet que el va portar a escriure nombroses obres per a l'ensenyament del tible i la tenora.

Entre tot el material de la donació, cal destacar la sardana "Campanes del Vallespí", de l'any 1947, la primera sardana que va escriure; la suite per a cobla i timbales "Retaule rossellonenc", estrenada al Palau de la Música el 1981, o el vals-jota "Bisbalenc" dedicat a la Cobla La Principal de la Bisbal.

El Fons Musical Max Havart està compost per 220 sardanes, 55 danses i 127 harmonitzacions i instrumentacions de ballets, majoritàriament catalans. Aquests documents que ingressen al Centre de Documentació del Museu seran classificats i documentats per posar-los a disposició de qui desitgi consultar-los.

Gràcies a aquesta donació, el Museu de la Mediterrània comptarà amb un altre fons musical-sardanístic

que se suma als que ja s'hi custodien i que fan del Centre de Documentació de Torroella un dels referents del món de la música per a cobla dels Països Catalans. Els arxius i fons musicals-sardanístics, inventariats i digitalitzats, estan disponibles per a consultes i són els següents: Arxiu Josep Ma Boix, Arxiu la Caravana, Arxiu Montgrins, Fons Charles Doutres, Fons Enric Vilà, Fons Josep Cristòfol, Fons Josep Pi, Fons Pere Rigau, Fons Ricard Viladesau, Fons Salvador Dabau i Fons Vicenç Bou.

Biografia de Max Havart

Maxime Havart va néixer a Perpinyà el 3 d'abril de 1924. Als 11 anys inicia la seva formació musical amb amb estudis de teoria, solfeig i clarinet. El 1945 va començar la seva carrera de músic professional a l'orquestra Aspéro i el 1947 va fer al salt a la prestigiosa cobla Goze-Lafon com a instrumentista de tible, saxòfon i clarinet. El 1947 també és l'any que va escriure la seva primera sardana, *Campanes del Vallespir*. Tot aquest bagatge li va donar la possibilitat de crear moltes formes de música i arranjaments: concerts simfònics i de cobla, danses per a orquestra i cobla, sardanes i música d'església. El 1949 va entrar a la cobla Combo-Gili, la més prestigiosa d'aquells moments al Rosselló, que va deixar el 1962.

L'any 1967, va ser nomenat Professor d'Instrumentes Catalans i de Solfeig a l'Escola Nacional de Música de Perpinyà, escrivint nombroses obres per a l'ensenyament del tible i la tenora i les obres per als exàmens finals d'aquests instruments. També va escriure un tractat d'instrumentació per a cobla. La seva obra com a compositor abasta tota mena de gèneres, essent autor de més de 220 sardanes i de 55 danses per a cobla (pas-dobles, boleros, pericons, valsos, etc.) i 127 harmonitzacions i instrumentacions de ballets de tot arreu de Catalunya.

Sardanes com *Missa major*, *Sardanes a Paris* i *Alt Vallespir* li van obrir camí com a compositor a les programacions de ballades i aplecs i als repertoris de les cobles del Principat. Seves també són les sardanes: *Cosins d'Olesa*, *Ermita de Sant Hilari*, *Jaume i Lluís* i, mai oblidant la seva terra, *Banyuls*, *Ciutat Pubilla*, *Palalda de festa* o *Tesanenca*. Com a gran pedagog que era del tible i la tenora, va escriure moltes peces de llüiment per aquests instruments: *Renoi quins tibles!*, *Per tu, Josep!* i *Pubolenca*, dedicades al seu gran amic i tenorista Josep Gispert, sense oblidar els altres instruments, com el fiscorn, amb títols com *Terra ferma* i *L'avi Vador*, escrites pensant en Josep Riumalló,

La instrumentació de ballets catalans va ser una de les més valuoses aportacions per a dotar els esbarts de gran quantitat d'arranjaments fets per un bon coneixedor de les harmonitzacions per a cobla: des de la Dansa de Castellterçol al Ball francès passant pel Galop de panderetes, i als coneguts Ball cerdà, Bolangera, Morisca, Quadrilla de Granollers, etc. Un material d'indubtable valor i utilitat on destaca el *Retaule rossellonenc*, una suite per a cobla i timbales estrenada al Palau de la Música el 1981.

En Max estimava molt les festes majors dels pobles rossellonesos, on participava amb la seva cobla i, especialment, a l'hora del ball català (ball per a cobla) i, així, va esdevenir l'autor més important d'aquests ballables de la segona meitat del segle XX.

Dins les obres de concert, destaquen les peces per a tenora i orgue que sovint interpretava Josep Gispert: *Contrast*, *Tema i variacions* o les populars *Muntanyes del Canigó* i *El cant dels ocells*, entre altres. També cal remarcar *Colors* per a tenora i tible.

El 1945 es va casar amb Eva Sanyas (1923 - 2021) amb qui va tenir tres fills: Max, Patrick i Jean-Claude. El 1983, el Ministeri de la Cultura el va nomenar Chevalier des Arts et Lettres i li va atorgar la Medalla del Mèrit Musical el 1996 per l'Obra del Ballet Popular. En Max va morir el 2 d'agost de 2006 a Arles-de-Tec.